

DO KONCENTRAČNÍHO TÁBORA JSME SE PŮVODNĚ TĚŠILY...

*Svědectví Polky Wandy Póřtawské (*1921), která byla roku 1941 transportována do koncentračního tábora. Tam podstoupila pokusné operace ve skupině tzv. „pokusných králíků“. V dospělosti se stala specialistkou v psychiatrii a profesorkou Papežské teologické akademie. Patřila do okruhu nejbližších přátel papeže Jana Pavla II.*

Když jsme byli ve vězení, objevila se zpráva o připravovaném transportu do koncentračního tábora. Nic konkrétního jsme o táboře nevěděly, a to slovo samotné v nás vzbuzovalo pozitivní reakce. Doposud jsme znaly pouze skautské tábory plné radosti a slunce. Pobytem ve vězení jsme byly k smrti vyčerpané, takže jsme si myslely, že nikde jinde to snad horší ani být nemůže. Každá, kterou přečetli, si oddechla. Stejně jsme očekávaly, že půjdeme „na porážku“, takže se zdálo, že odjezd do koncentráku rovná se zrušení trestu smrti. Jak naivní... Až později jsme se dozvěděly, že Sondertransport označuje transport po rozsudku smrti. Byly jsme určeny „k likvidaci“.

PŘIDĚLILI NÁM ČÍSLA.

PŘESTALY JSME EXISTOVAT.

Dorazily jsme do „Vzorného tábora Ravensbrück.“ Poprvé jsme uviděly dozorkyně: obří, vysoké blondýny s vyhaslými, tvrdými pohledy a zaťatými rty, v černých křížáckých pelerínách s kapucemi a s obrovskými vlčáky u nohou. Přidělili nám čísla. Přestaly jsme existovat jako „my“. Na mysl se mi vedrala slova modlitby: „Bože, jestli ještě bdíš nad tímto světem, dej, abych si zachovala tvář na tomto strašném místě. Ne život, ale duši...“

Byly jsme tzv. Verfügbar (k použití), jsme mohly být tedy odvedeny na jakoukoliv práci. Tahaly jsme těžká břemena a večer jsme polomrtvé padaly na lůžko. Zbědované, poháněné těžkou botou esesmanů, staly se z nás skutečně tažné krávy. Ztracená, zapomenutá čísla...

18. dubna 1942 šly na smrt první z nás. Tehdy nám ještě nedocházelo, že se jedná o popravu. Odešly... jejich zakrvavené šaty odevzdali do prádelny, nezvratná jistota, že se už nevrátí... Dnes ony a zítra? Smrt se přiblížila a už nás neopustila. Nejednou jsme ji vyhlížely... Někdy se strachem, někdy s nedočkavostí: ať už konečně přijde vysvobození. Někdy lhostejně: no a co. Někdy propukal protest něco udělat, utéct, nečekat jako ovce na jistou smrt. Žít jako člověk, a ne jako číslo 7709.

*Se svolením zpracováno z knihy: Wanda Póltawská, A bojím se snů,
kterou vydalo nakladatelství Paulínky www.paulinky.cz .
Redakčně upraveno. Více k tématu na: www.vira.cz*